

מאת מו"ר ציס"ע הגאון המקובל

רבי נסים פּרץ זצוק"ל

תומלל ונערך מתוך הקלטה של שיחה שנמסרה בבית הרב, בפני משתתפי השיעור הקבוע ב"אוצרות חיים" בעיר אלעד, פרשת וישב תשע"ב.

מאי חנוכה?

הבאה קבעום לדורות להודות ולהלל להשם? בגמרא הזו, יש כמה וכמה קושיות, קושיות עצומות. הקושיה הידועה של הבית יוסף, שזה באמת קושיה בראשונים. אם הנס היה רק שבעה ימים, שהרי שיום אחד כן היה להדליק, למה קבעו את חנוכה לשמונה ימים? כמו כן, למה רק לשנה אחרת קבעום? וקשה מאוד מאוד מאוד, הרי מה היה הנס באמת? מה שאנחנו אומרים בתפילה – על הניסים, ועל הפורקן, ועל הגבורות, ועל התשועות, ועל המלחמות, ועל הנחמות, שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה. ואילו נס פך השמן שדלק שמונה ימים לא מוזכר כלל. הגמרא אומרת מאי חנוכה? מביאה שעל נס פך השמן קבעוה. אבל כשקבעו להודות ולהלל שנה הבאה, קבעו בנוסח התפילה על הניסים (ולא על נס פך השמן. ה"ר).

באמת הניסים היו גדולים ועצומים. זה היה נס הנצחון. הנס של פך השמן היה אחרי שהכל נגמר כבר. חוץ מזה, מי אמר לראשונים ולבית יוסף שאם הנס שמונה ימים, אז קובעים שמונה ימים ואם שבעה ימים אז שבעה ימים? איפה זה כתוב? גם אם היה נס מאה שנה, אפשר לקבוע יום אחד! בפסח היה שנה שלמה של ניסים ונפלאות. כל המכות שקרו עד שיצאו ממצרים, ואנחנו קבענו שבעה ימים של חג הפסח, זה הכל.

אז על הקושיה הזו של הבית יוסף, הבית יוסף עצמו מביא שלושה תרוצים, ואחר כך כל האחרונים מביאים עוד ועוד תרוצים. כמו התרוץ הפשוט שעצם המציאה של הפך זה היה נס. הרי היוונים חיפשו וטמאו את כל השמנים במזיד. היה להם ענין לטמא את השמנים כדי שלא ידליקו, כי הם ראו בהדלקת המנורה משהו הפוך מהם. אז עצם המציאה של הפך זה היה נס. תירוץ נוסף הוא, שאומרים שהנצחון גם מגיע לו איזה יום אחד. כל מיני תרוצים, ועוד ועוד תרוצים.

בס"ד נאמר תרוץ אחר, שהוא בעצם תרוץ שמראה שאין בכלל קושיה. זה לא תרוץ, על פי זה אין בכלל קושיה. אומר המהר"ל מפראג, זה כתוב בזוהר, אבל העולם מביא את זה בשם המהר"ל כי הוא מסביר את זה בחיבורו "נר מצוה". בתורה, יש מערכת של שבע, שבת, שמיטה, שבעת ימי הרגל, יש מושגים של שבעה. ויש

ויהי נועם ה' אלקינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו, ומעשה ידנו כוננהו. קודם כל, ברוכים הבאים לשיעור של אלעד, השיעור היקר והחשוב. אני מאד מתגעגע אליכם, אז אמרתי אם אני לא יכול לבוא, אז לפחות שאתם תבואו. אתם גם מקיימים מצווה שהקב"ה הראשון שקיים אותה, ביקור חולים.

מכיוון שהחנוכה ממשמש ובא, נדבר קצת על ענייני חנוכה. אני לא יודע אם כל אחד שימר לעצמו את החוברת של חנוכה משנה שעברה. זה חשוב להפיש ולמצוא אותה. יכול להיות שתצא עוד חוברת בע"ה.

הגמרא אומרת במסכת שבת (כ"א ע"ב), מאי חנוכה? אומר רש"י מאי חנוכה? השאלה היא לא מה זה חנוכה, כי מי לא יודע מה זה חנוכה. מאי חנוכה – על איזה נס קבעוה. הרי היו ניסים ונפלאות על ימין ועל שמאל, יום יום. על איזה נס קבעוה? אז הגמרא מספרת, כמו שידוע לכם, שכשנכנסו יוונים להיכל טמאו כל השמנים. פרצו כמה פרצות בחומת בית המקדש, ועשו זבחים של דבר אחר, בקיצור, קלקלו את הכל. וכשגברה מלכות בית השמונאי, מתתיהו בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו, והביסו אותם ושילחו אותם מארץ ישראל, באו וטיהרו את המקדש, את כל הלכלוך שהם השאירו. טיהרו את המקדש, והדבר הראשון אחרי שגמרו לטהר את המקדש, הגיע הזמן של לילה, אמרו גדליק. אור של המנורה זה אור השם בבית השם, בואו גדליק את המנורה. חיפשו וחיפשו וחיפשו, עד שמצאו פך אחד של שמן זית בחותמו של כהן גדול, שזה הסימן שלא טמאו אותו. יש רש"י איך להסביר איזה הוכחה יש שלא טמאו אותו. ממשיכה הגמרא, ולא היה בו אלא להדליק יום אחד, נעשה בו נס והדליקו ממנו שמונה ימים. על כן אומרת הגמרא, יומי דחנוכה תמניא אינון דלא למספד בהון ודלא להתענות בהון, עשו אותם ימים טובים להודות ולהלל. מתי? אומרת הגמרא, לשנה אחרת קבעום. אותה שנה הם עשו חגיגה גדולה. הודאה גדולה להשם יתברך על שהציל אותם. שהיה צר להם לישראל, לא נתנו להם ללמוד תורה, לא שבת, פשטו בבנותיהם, פשטו בממונם, והיתה צרה גדולה לישראל, עד שקמו מלכות בית חשמונאי.

לשנה אחרת קבעום, למה לשנה אחרת? למה רק בשנה

בתורה מושגים של שמונה, ביום השמיני ימול בשר עורלתו, שמיני חג עצרת, יובל זה בעצם גם שמונה, זה אחרי השבע שמיטות, ועוד ועוד דוגמאות.

אומר המהר"ל מפראג, וזה כתוב במפורש בזוהר פעמים רבות מאוד, נביא אחד מהם. אומר המהר"ל מפראג, שבע זה טבע. גם השבת היא פה בעולם הזה, מעין עולם הבא, שאדם זוכה שיוורד לו מעין עולם הבא. אבל עולם הבא לגמרי, הרוחניות הנמורה למעלה מהטבע, זה השמונה. זה רומזו ללמעלה מן הטבע. תקחו את כל הפסוקים שבתנ"ך שכתוב בהם "אז", ותבינו אותם בצורה אחרת לגמרי. "אז" רומז להנהגה של הטבע ומעל לטבע. ז' זה שבע, וא' זה למעלה מהטבע – זה השמונה. תקחו פסוקים ותראו נפלאות במילה הזו.

וכתוב בזוהר למה התינוק נימול לשמונה? בגמרא יש לזה הרבה תרועים, ואחרים מביאים עוד תרועים להסביר. הזוהר אומר פשוט, שמונה – טבעא דקודשא בריך הוא. כדי שיהודי יהיה נימול, צריך למול אותו ביום השמיני, כדי להכניס אותו ב"מעל לטבע". יהודי הוא מעל לטבע, אז דווקא ביום השמיני, שזה רומזו למעל לטבע, אנחנו מכניסים את התינוק לברית קודש. הנה זה כתוב במפורש בזוהר.

יש עוד קושיה. יהודים שרוצים להדליק בשמן טהור. מה קרה? מה, אתם לא יודעים את ההלכה? טומאה הותרה בציבור, תדליק. יש לך הרבה שמנים, מה אתה מחפש, מה אתה מחטט? מחפש שמן טהור. מה כל כך בוער לך להדליק היום? כמה שנים לא הדליקו, כשהיו היוונים וטמא, מי הדליק? הכהנים ברחו ונלחמו בהם, אז מי הדליק? לא דלק כל הזמן הזה, אם אתה רוצה שמן טהור, אז תדליקו עוד שבעה ימים, עוד שמונה, עוד עשר ימים. אתה רוצה הלכה? – טומאה הותרה בציבור. תדליק. מה הענין הזה?

וגם הנקודה שהזכרנו קודם, הרי הנס הזה קרה בסוף, זה לא הנס העיקרי. פשיטא, הוא לא מוזכר. החשמונאים, ויחנן כהן גדול, בניו ובנותיו, יהודית, וכו'. להם לא היה שום חשבון. אם היו עושים חשבון של "טבע הוא מנהגו של עולם", היו נכנעים, לא היו יוצאים למרד ולמלחמה. סך הכל קומץ של אנשים, אפילו לא היו עשרה. שהרי, כשנכנסו יוונים להיכלו של הקב"ה, לא"י, טמא כל השמנים, לא רק השמנים, השמן הטוב היוורד על הזקן, זקן אהרון. גם נשמותיהם של ישראל נקראים שמן, שמן זית זך כתית למאור.

יוונים, זה לא המן שרצה להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף נשים ביום אחד. הם באו לתרבת, להכניס תרבות, להכניס אור כביכול. טוב, תלכו למי שיש לו הושך, תתרבתו אותו. הם הצליחו, הם אומה ששלטה בכיפה. מהאומות ששלטו בכיפה מסוף העולם ועד סופו. מרוב הכוח האדיר, מרוב שלא באו להרוג, באו להנחיל את התרבות שלהם לעולם, כאילו להביא איזה אור לעולם, הם הצליחו. אתם יודעים

שהתרבות שלהם היתה גם ענין של פילוסופיה, שזה ענין של אלוקות, אמונה. אבל הם לא יודעים שאצל ישראל התרבות של הגויים, אפילו הכי גבוהה שיכולה להיות, זה חושך. אנחנו תורתנו ממעמד הר סיני, עם הספר. כל הזמן יש לנו את הקב"ה, ויודעים לקרוא ולכתוב ולעשות הכל.

הם באו וראו שהעם צריך תרבות הגוף, ספורט. אצלנו כל אחד יושב כפוף ולומר. בוא תזדקף, תעשה אחת שתיים, למעלה למטה. תעשה שחיה כל יום. הקימו להם שווקים, הקימו להם גשרים, בריכות, הקימו ערים. מה היו עושים? היו באים קודם כל ליהודים העניים, כאלו שאין להם מה לאכול. אמרו, בא תקבל משכורת טובה. אנחנו לא אומרים לך לא ללכת לבית הכנסת, תלך. לא אומרים לך לא לטבול במקווה, לטבול. תעשה מה שאתה רוצה, אבל תבוא גם לבריכה שלנו. קצת תעשה תרבות הגוף, תבוא למכון כושר. תבוא להרצאה הזו והזו. יש לנו כרטיס מגנטי, אתה תכניס את זה בכל פעם למכונה, אם נראה שאתה מתמיד חודש שלם, אתה תקבל סוסא היוורתא, מה זה? קדילק לבן מאמריקה! סוסא היוורתא, איפה תמצא סוס לבן? זה משהו אצילי. כלומר היו משכנעים אותם בכוח הממוץ, היו משכנעים אותם בדרך הצדדית, ולא אומרים להם את המטרה האמיתית, ואותם יהודים לא הבינו. באים חכמים, צועקים עליהם ואומרים להם מה אתם עושים? והם עונים להם מה אתם רוצים? מה איכפת לכם שאני עושה קצת ספורט, שאני קצת רץ, זה טוב לנשימה. לא הבינו.

ועוד אמרו להם היוונים, אם אתה תבוא עם כל המשפחה, גם עם האשה, מעורב? לא, זה נפרד! חס ושלום! זה נפרד יותר מהנפרד שעושים היום. אז היתה צניעות גדולה. נעשה לכם שתי ברכות מחוממות עם גג. צניעות, מצילה לנשים, ומציל לגברים. אל תפחדו, נעשה לכם הכל, רק אם תבוא עם האשה ועם הילדים. ואתה תתמיד כמה חודשים, ששה חודשים, שנה, אתה תקבל דירה באנטיוכיה!!! קיסריה!!! בנו ערים, לא איזה בקתות של אדמה וטיפ כמו שהיו בונים פעם. בנו ערים ערים. עם לבנים, עם אבני ירושלים, משהו מרווח, עם דשאים, עם עצים, קוטגים, וילות. אתה תקבל דירה. נו, אז מה אנשים עשו? לאט לאט הלכו.

אחר כך באו ואמרו, תראה, בעיר הזו אי אפשר להתלבש בלבוש היהודי. פה יש לבוש אחר, לבוש יוני. אם אתה רוצה לנסוע לעיר אחרת אתה יכול ללבוש את הלבוש היהודי. כאן צריכים להסתפר קומי, צריך להראות מתאים לעיר. בקיצור, מתיוונים!!! טמא כל השמנים!!! כל עם ישראל נטמא. זה נטמא עשר אחוז, זה עשרים אחוז, זה חמישים, זה מאה. כל אחד השפיעו עליו דרך נקודת התורפה שלו בפסיכולוגיה מיוחדת, וטמאו אותם.

ועכשיו, מה יעשו בית חשמונאי? אלה שנמצאים כל הזמן בבית השם? הם, לא השפיעו עליהם כל השטויות האלה. ראו מצב כזה, מה היו צריכים לעשות? לברוח למערות ולחיות שם עד שהשם ירחם? להתפלל? מה הם עשו? הם

הלכו ונלחמו. מסרו את נפשם על קדושת השם. הערו נפשם למוות!!! למען שמו יתברך, ללא חשבון!!! לא חשבון גופני, ולא חשבון רוחני. אמרו פשוט, לחיות בחילול השם אי אפשר. לא שאני חושב שאני אצליח, שאני אנצח, לא חשבו על נצחון או על שום דבר. הם אמרו, ככה זה חילול השם, אנחנו מוסרים את עצמנו על קידוש השם. מסירות נפש, למעלה מן הטבע, בלי מחשבה. יוחנן כהן גדול כבר היה זקן, גם מתתיהו אחריו, לא היה בא בעצמו, רק נתן להם עצות מה לעשות ואיך לעשות. והחמשה בנים האלה יהודה ושמעון ואחיהם, כל אחד עשה פעולות כאלה עד שהם הצליחו להרוג, להתנכל לשני הגנרלים, שני הקצינים הגדולים שניהלו את המלחמה. והחיילים כשראו ככה, לקחו את האוניות וברחו.

אומה עם צבא אדיר ששלטה בכיפה. מי הצליח? האין! המסירות נפש! הם עשו את עצמם לאין. מסרו את נפשם עד הסוף בלי חשבון של להצליח או לא להצליח. לא חשבו שהמלחמה שלהם תעשה משהו. פשוט כאב להם על הקב"ה, לא יכלו לראות כזה דבר. אז הם מסרו נפשם על קדושת השם יתברך, והקב"ה נגלה אליהם. ונתת גיבורים ביד חלשים. מה זה גיבורים? זה לא שהם גיבורים קצת, ואלה קצת חלשים. רבים ביחד מעטים, זה לא אלף ביד תשע מאות, זה המישה נגד לא יודע כמה עשרות אלפים. וכו' וכו' וכו'. זה הנס! זה היה כשנגלה אליהם הקב"ה.

הם עשו את עצמם אין, נגלה עליהם אין. אין מול ישראל. מעל לטבע. גם כשהקב"ה מתנהג בטבע, זה גם הקב"ה. אבל כיוון שהטבע הוא ביד השם, אז אין טבע. השם בורא את העולם כל רגע ורגע, אז זה לא בעיה בשבילו להפוך את הטבע כל רגע ורגע איך שהוא רוצה.

אז כיוון שהם עשו כזו פעולה, עכשיו מובן הענין של כל הנס של הנר. באמת, טומאה הותרה בציבור. באמת, אנוס רחמנא פטריה, יכלו לא להביא בכלל כמו שעד עכשיו לא הביאו. אבל הקב"ה בנס הזה הראה להם את החביבות, הראה להם מי נצח. הראה להם את השמונה, השמונה ניצח. ה"אוי", האל"ף ששולט על הזי"ן. האין. אתם מסרתם את נפשכם עלי, הנה אני מראה לכם פה עכשיו נס. כי באמת, שמן, איך שלא יהיה זה דולק. ר' חנינא בן דוסא אמר לחומץ שידלק, זה לא נס יותר גדול? לא עושים על זה כלום. אלא פה, הנס הזה סימל את כל הענין של הנס של הנצחון, סימל מה ניצח פה, התורה, המסירות נפש, הקב"ה ניצח.

אז ממילא אין קושיה למה שמונה ולא שבעה. לכן לשנה הבאה קבעום. ראו שמה שהיה פה זה דבר שאי אפשר להיות. זה אור עצום ונפלא. זה אור עצום של הקב"ה, אור אינסוף. אין פרוש אחר למה שקרה פה. חשבו שזה משהו חד פעמי. אבל כשעברה שנה וראו שהאור הזה מתגלה עוד פעם בשמונה ימים האלה, רק השמונה ימים האלה, כמו שאומר רבנו האר"י, שבשמונה ימים האלה מתתיהו

הצליח לתקן את ספירת ההוד שהיא המידה השמינית, שבד"כ ההוד עליו נאמר "נתנני שממה כל היום ד"ה" (איכה א' י"ג), ד"ה - הוד, ובהדי הוצא לקי כרבא, גם הנצח מתעמעם בגלל ההוד. בהוד יש את האחיזה (של הקליפות. ה"ה), ופה, בגלל המסירות נפש, והגילוי של האור העצום, אור האינסוף, גם ההוד נתקן. ולכן התגלה עליהם השמונה, מעל הטבע. וכשראו שהאור הזה ממשיך, קבעום ועשאום ימים טובים בהלל והודאה. להודות ולהלל להשם.

אי אי. מה שאדם יכול ליכות בחנוכה. מה שאדם יכול לקנות בחנוכה. מה שאדם יכול להשיג ולתפוס בחנוכה. בשום זמן בעולם, ובזמן אחר, הוא לא יכול לתפוס. למה? פשוט.

חנו-כה. חנו בכ"ה. פשט, שהגמרא אומרת שבכ"ה בכסלו חנו, חנו מהמלחמה. אבל, יש דורשים, אם תקח את ספר בראשית ותספור כ"ה תיבות "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ. והארץ היתה תהו ובהו והשך על פני תהום ורוח אלקים מרחפת על פני המים. ויאמר אלקים יהי אור", התיבה "אור" היא התיבה הכ"ה. חנו בכ"ה - אור של ששת ימי בראשית, שאם אדם זוכה לו, רואה מסוף העולם ועד סופו. כלומר אור האינסוף היה בגילוי בתוך הספירות. לא בהעלם כשהוא מלוכש בא"ק, וא"ק מלוכש בעתיק, ועתיק באריך וכו'.

הכלים היו זכים וטהורים. אור האינסוף היה מגולה ממש! כשראה הקב"ה שהאור הזה, יכולים להשתמש בו גם רשעים, עמד וגנזו. מסכנים, מה יעשו הצדיקים? בגלל הרשעים יפסידו הצדיקים? לא. עמד וגנזו לצדיקים לעתיד לבוא. הוא בגניזה. אתה רוצה אותו? איפה גנז אותו הקב"ה? בתורה, בנביאים, בכתובים, במשנה, בהלכה, בבבלי, בירושלמי, במדרשים, בזוהר, בעץ חיים, בשמונה שערים, בכל ספרי התורה שיש. אם אדם עמל לשם שמים וטורה ומתייגע, זוכה לאור הגנוז. אור הגנוז ממש.

אחד התלמידים בשיעור של יום שלישי בא לבקר אותי. אמר לי, הרב אני אניד לך חידוש שאתה תשמח. אמרתי, לזה אני מחכה, מה החידוש? אמר שהרב חיים מוולוז'ין ישב על מאמר בזוהר, והעמיק בו מאוד והיתה לו קושיה עצומה. מרוב החשק שלו להבין, ישב עליה ברצף שלושה ימים ושלוש לילות. לא אכל ולא ישן, כל כולו שקוע ואין קול ואין עונה. בוכה, מתפלל. אמר, מה אני אעשה? יש לי רבי ברוך השם, בטח הוא יודע. אני ארוץ. הלך מוולוז'ין, נסע, עזב את הכל, את הישיבה, את הבית, נסע להגר"א. הגר"א קיבל אותו כל כך בשמחה, גדול תלמידיו. אמר, מה יש לך? מה קרה? איך אתה נראה? אמר לו רבי בשביל זה אני בא. אני כבר לא אוכל ואל ישן שלושה ימים, יש לי קושיה בזוהר. אמר לו, תגיד, נשמע, למה לא.

אמר לו את המאמר, ואמר לו את הקושיה. אמר לו הגר"א אני יודע את התרוץ ואני לא אניד לך. התחיל לבכות, אמר רבי, למה? למה? באתי עד לכאן, אני לא אוכל ולא

ישן, תציל אותי, אני לא יכול לחיות בלי זה. אמר לו, אדוני אני לא אניד לך, ואין לי רשות להגיד לך. אמר לו למה? אמר לו פשוט. הביא לו איזה גמרא, לא זוכר כרגע בדיוק איזה גמרא, זה גמרא מאד מוזרה שאתה צריך להסביר אותה הפוך, ולפי ההסבר הזה של הגר"א זה מסתדר. אז הגר"א הסביר לו קודם כל את הגמרא הזאת, ואז אמר לו ככה. תקח שתי כוסות. תכניס אחת בשניה, החיצונית של הכוס הראשונה לא מכסה את הכוס השניה, נכון? מי מכסה את הכוס השניה? הפנימיות של הראשונה מכסה את החיצונית של השניה. ואחר כך באה הפנימיות של השניה.

הוא אומר לו תראה. בכל דבר, גם בנגלה וגם בנסתר, אין חלק בתורה שאין בו את ארבעת החלקים האלה. חיצונית, דחיצונית, פנימיות, דחיצונית, וחיצונית דפנימיות ופנימיות דפנימיות. אדם צריך לעמול ולטרוח ולהתייגע ולהעמיק, להבין שלושה חלקים. והפנימיות דפנימיות זה הקב"ה נותן מתנה. השם גילה לי, ולך לא גילה. ואסור לי לגלות לך. נביא יכול לגלות לנביא אחר את הנבואה שלו? אם השם היה רוצה, היה אומר לך. לך אדוני תבכה ותתייגע עד שהשם יגלה לך.

אֵי אֵי אֵי, מַה זֶה (הפנימיות דפנימיות. ר"ר)? אַה הַגְנוּ! אֹר הַאִינְסוֹף! שְׂמַתְנָלָה עַל הָאָדָם שְׁלוֹמֵךְ וּמַעֲמִיךְ עַד לֹאן שֶׁהִיד מִנְעַת. אֹר שְׂרוּאָה בּוֹ הָאָדָם מִסוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ. כִּשְׂאָדָם זוֹכָה לֹזֶה, כָּל הָעוֹלָם מִתְנַמֵּד. רֹאֵה מִסוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ, רֹאֵה אֶת הָאֵמֶת, רֹאֵה אֶת הַשְּׂמוּנָה. אֵי רְבוּתִי, תִּרְאוּ מַה קוֹרָה בַּחֲנוּכָה. אֵי אֵי אֵי. בַּחֲנוּכָה אַתָּה לֹא צָרִיךְ לְהִתְיַיֵּג, וְאַתָּה לֹא צָרִיךְ לְעַמּוֹל, וְאַתָּה לֹא צָרִיךְ לְטַרוֹחַ, שׁוֹם דְּבַר, הֵנוּ בְכ"ה. אֹר הַגְנוּזוֹ שֶׁל שֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית, שְׂרָאָה בּוֹ אָדָם מִסוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ מִגּוֹלָה בְּנִירוֹת!!! אַתָּה רַק לֹקַח נֵר, מִדְּלִיק אוֹתוֹ, וְהֵנָּה הָאֹר בֹּא אֵלֶיךָ. אוֹתוֹ הָאֹר שִׁימֵשׁ ל"ו שְׁעוֹת, עֶשְׂרִים וָאַרְבַּע שְׁעוֹת שֶׁל יוֹם רֵאשׁוֹן, וְעוֹד שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה שְׁעוֹת שֶׁל יוֹם שֵׁנִי. בְּיוֹם הַשְּׁנִי הַשֵּׁם הַבְּדִיל. ל"ו שְׁעוֹת, כִּנְגַד ל"ו נִירוֹת. כָּל פְּרִטֵי הָאֹר שֶׁל שֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית מִתְנַלְמִים בַּחֲנוּכָה, בְּנִירוֹת, בְּל"ו בְּנִירוֹת שֶׁל הַחֲנוּכָה.

אומר רבנו האר"י שחנוכה ופורים הם למטה. מה פרוש למטה? למטה מעשרה. מה פרוש למטה מעשרה? בתוך העולם הזה. איפה שיש אחיזה כביכול של הקליפה. איפה שיש שוק, עד שתכלה רגל מן השוק. והאור הזה, מאיפה הוא מגיע? לא מאיפה שמגיע האור של התפילה, האור של התורה, האור של המצוות, שאנחנו לא מגיעים למקום כל כך גבוה. האור הזה, כששמים את השמן בתוך הכוסות צריך לכוון שיוורדת הארה מנה"י דא"ק, נה"י דא"ק!!!

מנהגנו כמו מנהג בית א-ל, שאנחנו מברכים ברכת המצוות "להדליק" ומיד מדליקים. "שעשה" ו"שהחיינו" זה ברכת ההודאה והזמן, והם מנותקים מברכת "להדליק". כמו שכתוב בגמרא (שבת כ"ג ע"א), שמי שלא הדליק ולא עתיד להדליק, כשהוא הולך ברשות הרבים ורואה נר

דולק, מברך "שעשה" ו"שהחיינו". משמע, שזה מנותק. ככה נוהגים המקובלים. ויש על זה טעמים גדולים מאוד. למה? כי הגמרא אומרת (שם) הדלקה עושה מצווה, ולא הנחה עושה מצווה. מה זה הדלקה עושה מצווה? האור הזה שיוורד ב"שעשה", אומר רבנו הרש"ש ב"נהר שלום", "יְשַׁעֲשַׁע יוֹנָק, עַל-חַר פֶּתֶן" (ישעיהו י"א ח'), נשפע פעמיים ש"ע נהורין. ש"ע אחד מוכר לנו מאריך, אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד, זה ש"ע. ואומר רבנו הרש"ש, כשאתה מברך, אתה מושך עוד ש"ע מבינה דא"ק, לא נה"י דא"ק! אֵי אֵי אֵי. ולאיפה זה מגיע? כל האור של התפילות והמצוות נשאר באצילות, רק איזה הארה יורדת לבי"ע, הארה מועטת. כמו שאומרים, אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא, פירותיהם. אבל המצווה של חנוכה ופורים היא מתחילה מגבוה גבוה ויורדת נמוך נמוך, עד אליך המדליק. תראה מה אתה יכול לקחת, מה אתה יכול לתפוס.

אבל, אבל, אבל, אֵי אֵי אֵי, כיוון שהאור הזה אינו מצוי, הוא תמיד נגזר, כמו שההלכה אומרת הדלקה עושה מצווה ולא הנחה עושה מצווה. הוא לא יכול להיות מונח בעולם הזה. הוא יורד, מדליק את הנשמות ואת העולם הזה, שורף מה שצריך, ומיד עולה. בשקיעה!!! אומר רבנו האר"י ב"פרי עץ חיים", מדליקים בשקיעה! למה? כיוון שזה אור שלא יכול להיות בלילה. אבל בשקיעה יש עדיין אור, ואז הוא נכנס לתוך הלילה, לבטל את החושך של הלילה, את השוק שזה בי"ע, עד שתכלה רגל מן השוק.

האור נקרא רגל, גם חנוכה נקראת רגל. כי האור הזה בא מע"ב (הו"ה במילוי יוד"ף) וקס"א (אה"ה במילוי יוד"ף). ע"ב קס"א גי' רגל. אז האור הזה הוא מגיע, מאיר, והוא הולך וכלה. הוא נשאר פה חצי שעה. מי שזוכה לתפוס אותו, אז הוא מתנדנד עם החבל הזה כל השנה. כשהוא פותח ספר, בקלות הוא יכול להגיע לאור הגנוז בתוך התורה. כיוון שאת האור הוא לקח בחנוכה בלי פרחי יתרה.

חג החנוכה זה חג התורה. התורה הצליחה, הקב"ה הצליח. התורה נצחה את היוונים. הגזירה שלא ילמדו תורה התבטלה. כלומר, זה לא יום רגיל. אני שואל את אחד האברכים למה לא באת היום לכולל? אז הוא אומר מה אני אעשה כבוד הרב? לקחתי את אשתי והילדים והלכתי קצת לגן החיות, לראות את הקופים ואת הפילים. מה אתה עושה? זה חג של טיולים? לראות קופים ופילים? או שהוא אומר, באו אלינו אורחים, הלכנו להורים, הלכנו לכאן, הלכנו לשם. זה חג של תורה! חג של אור! לתפוס את אור האינסוף, בפרט בחצי שעה של הנרות. לכן צריך לדקדק מאוד מאוד להדליק בשקיעה, כי אם תעבור השקיעה, מה נהיה? צאת הכוכבים. בצאת הכוכבים מתחייב בערבית, תדיר ושאינו תדיר - תדיר קודם. יתפלל ערבית, יגיע הביתה, הלכה החצי שעה. לא תפס כלום. אור האינסוף הלך, האור הגנוז הלך. התורה שלך כל השנה הלכה. לך עכשיו תחפש. היתה לך הזדמנות לקחת את האור של התורה בידיים, להיות תלמיד חכם, הרגיל בנר הויין ליה בנים תלמידי חכמים (שבת כ"ג ע"ב),

ואם הוייז ליה בנים תלמידי חכמים, כל שכן הוא! אם הוא ראוי.

כמו שהגמרא אומרת, דרחים רבנן הוו ליה בנין רבנן, דמוקיר רבנן הוו ליה חתנוותא רבנן, דדחיל מרבנן הוא גופיה הוי צורבא מרבנן (ש), זוכה. בחנוכה נכון, תזכה לבנים תלמידים חכמים, אבל יותר מזה, אתה בעצמך תזכה להיות תלמיד חכם, ירא שמים, הונה בתורה.

מאז ומתמיד מנהג בית א-ל היה להתפלל מנחה בזמן, עד השקיעה. בחנוכה, קצת לפני השקיעה היו גומרים ומיד הולכים הביתה להדליק. אחרי חצי שעה או יותר, כמה שמספיק להם לכוון את הכוונות, חוזרים לבית הכנסת. מדליקים נרות בבית הכנסת ומתפללים ערבית. וממשיכים בלימודים כל אחד לפי עניינו. וזה המנהג הטוב וראוי שאדם יעשה, אם הוא רוצה באמת לתפוס את האור.

הרבה פעמים כשאני מדבר על נושא זה, אני מוסיף הוספה קטנה כדי קצת להדגיש. מעשה באדם אחד, צדיק גדול, בעל כוונות, בעל מחשבות. כאשר הוא בא להדליק את החנוכה, הוא אומר לעצמו, להדליק בחנוכה בלי מקווה? איך אפשר? הולך למקווה. להכנס למקווה בלי להתרחץ? איך אפשר. צריך הכנות. אז הוא עשה הכנות. ואז מתרחץ, מקווה, מתלבש בגדים מיוחדים, בגד עליון, ואז הוא בא ומתחיל להכין את הנרות, יש לו מנורת זהב בגובה שלו. ב"ה, השם נתן לו כסף וזהב. ושמן זית מובחר שבמובחרים. ופתילות שהוא פותל אותם בידו, הוא אומר למה שאני אפתול אותם לפני, אני אפתול אותם עכשיו. פותל, שם אותם, ועכשיו יש לו כמה פתילות וכמה "לשם יחוד", הוא אומר את כולם, הוא מחמיר! בקיצור עד שהוא מדליק כבר אחד עשרה בלילה. פשפשש, אתה רואה איך כולו נע ומתנועע מחמת המצווה. ולמה דווקא באחד עשרה בלילה? כדי שיוכו גם אחרים להדליק בבית ולבוא לראות את ההדלקה שלו, וכו' וכו'.

לעומתו, בא איזה יהודי, פועל בנין, עובד שמונה שעות. בימים האלה הקצרים, כשהוא בא הביתה, כמעט עברה השקיעה. בא עם הבגדים המלוכלכים, לא מתרחץ, רק אומר השקיעה השקיעה. ואומר לאשתו איפה החנוכה? למה לא הכנת את הנרות? אני מכין לך בערב שבת את הנרות, את צריכה להכין לי את הנרות של חנוכה, צריך להתחזר אחד לשני. מה זה? את לא תשתתפי כלום בנרות של חנוכה? באמת כך כתוב, שהאשה תשתתף על ידי שהיא תכין את הנרות. והיא אומרת לו, אתה קנית פתילות? קנית שמן? קנית חנוכה? איפה הם? הייתי מכינה, לא אמרת לי איפה שמת אותם.

הוא אומר לה אי אי אי. מפה לשם, אומר לה את יודעת מה? הילד מהגן לא הביא שום דבר היום? אומרת לו, כן הוא הביא. אז תביאי את זה מהר. לוקח את החנוכה שהביא הילד, הגנת מה היא עושה? לוקחת חתיכת עץ, לוקחת פקקים של בירה או של משהו, מדביקה אותם ונותנת להם קופסה של נרות שהם ידליקו. אמר מהר מהר

תביאי, שצאת הכוכבים לא יעבור. לוקח את הנרות האלה, בלי לשם יחוד, בלי כלום, ואומר ויהי נועם... ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו להדליק נר חנוכה. תק. תפס את כל אור האינסוף.

ההוא באחד עשרה, לא תפס כלום, הלך. וזה בלי כוונות ובלי כלום תפס. למה? הקב"ה אמר אצל יעקב "וַיִּקְרָא אֶת שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא בֵּית אֱלֹהִים, וְאוֹלָם לֹו שֵׁם הָעִיר לְרֵאשִׁיטָה" (בראשית כ"ח י"ט). מי שרוצה בית א-ל, מי שרוצה א-ל, מי שרוצה את הקב"ה בעולם הזה - לזו, צריך לעמוד בלוי". לא יכול לקום מתי שהוא רוצה, יש זמן קריאת שמע דשחרית, זמן קריאת שמע שעל המיטה, יש זמן הצות, יש זמן מנחה קטנה, מנחה גדולה, זמן פלית ותפילין, כניסת שבת, קבלת שבת, רבנו תם במוצ"ש.

אם רוצים לתפוס את הלמעלה מן הזמן, את הקב"ה, את הא-ל שהמציאות שלו למעלה מן הזמן, צריך לתפוס אותו בזמן שהוא בא, בזמן שהוא אומר. שקיעה!!! בענין הזה צריך מאוד לדקדק יותר מכל ההלכות שיש בחנוכה, מכל ההידורים שאדם מהדר, שמנים וכו' וכו'. לא צריך לחכות לאשה ולא לילדים, לאף אחד בעולם. להודיע לכולם כבר בשבת, שביום שלישי אבא מדליק בשעה כזו וכו'. יקדים להם חמש דקות, שאולי הם מאחרים והם במדרגות. מילא יש "לשם יחוד" ויש הכנה. יגיד להם, אני לא מחכה לאף אחד. אני מוציא אתכם ידי חובה במהודר שבפנים, איפה שתהיו, בחו"ל, במטוס, באוטובוס, בעבודה. איפה שתהיו אתם יוצאים ידי חובה. למה? נר איש וביתו (שבת כ"א ע"ב). נר איש וביתו.

צריך לשים את החנוכה במקום הראוי. בטפח הסמוך לפתח (שבת כ"ב ע"א), מקום שיש בו רשות הרבים כדי שתפרסם את הנס. מכוונים ה כמו צורה של פתח, ומכוונים, כשמים את החנוכה, בארבע אותיות שם אדנו"ת שזה הטפח (שהוא ארבע אנבעות. ר"ר) הסמוך לפתח, אחר כך לוקחים את השמן ומכוונים בו גם כן, שמן באתב"ש שם קדוש ב-י-ט, ר"ת "פְּרָעוּ יִקְבְּצוּ מְלָאִים" (ישעיהו מ' י"א), ומכוונים להוריד הארה מנה"י דא"ק.

והפתילה גם בה יש כוונה. בכל דבר. גם כדאי להתעניין, לקרוא, שער הכוונות, לראות בחוברות, תחפשו את החוברות, בע"ה אולי יהיו גם חוברות חדשות השנה. ולכוון הכל, וככה יכול להדליק לבד. ואז תראה איך שכולם רצים, כולם רצים. אם אדם לא עושה ככה, לא מודיע ככה, אז הם, מה הם עושים? אומרים מה, לא חיבית לנו? מה זה? וגם הוא מחכה ואז עובר הזמן. מפסיד את הכל.

אחרי הברכות, אנחנו אומרים "הנרות הללו". הנרות הל-ל"ו. ל"ו, מה זה ל"ו? ל"ו נרות. אז צריך גם שיהיו ל"ו תיבות. הויז משתי המילים "הנרות הללו", צריך להיות ל"ו תיבות. מי שמתפלל בסידור של הבן איש חי, הוא סידר בנוסח ל"ו תיבות.

אנחנו אומרים בנוסח "הנרות הללו" - הנרות הללו קודש, ואין לנו רשות להשתמש בהם אלא לראותם בלבד. מה

פירוש הנוסח הזה? נר שבת למעלה מעשרה. נר חנוכה למטה מעשרה. נר שבת, למעלה מעשרה. והראייה, שהייב להיות שבת בחנוכה, כי הם שמונה ימים. כמו מילה. מילה לשמונה והתינוק עובר שמונה ימים. אז אם כן, מה עושים בשבת? מדליקים נר שבת ואח"כ חנוכה? או חנוכה ואחר כך נר שבת? מדליקים קודם נר חנוכה. למה? אז רבנו האר"י אומר, קודם מורידים לה (לשכינה. ר"ר) את האור כשהיא למטה, אחר כך מעלים אותה למעלה מעשרה, שמים אותה גבוה. בטר דקשישנא לדרדקי? אחרי ששמת אותה למעלה מעשרה בשבת, אתה מוריד אותה למטה? אז קודם כל צריך להדליק נר חנוכה. רואים שניר שבת גבוה. אז איך נר שבת צריך לאכול לאורו, צריך להשתמש לאורו? לא רק שמותר להשתמש, אלא צריך לאכול איפה שהנרות דולקים. לא להדליק נניח במטבח ולאכול בסלון. צריך שהנרות יהיו מולו בשעת הקידוש.

אם כן רבותי תשמעו טוב. הנרות הללו קודש, ואין לנו רשות להשתמש בהם אלא לראותם בלבד. תשמעו משהו חדש. חס ושלום, אם אדם נפטר לו אב ואם, בפרט אב. יש כאלה שלא מדקדקים, אבל לפי מנהג ירושלים, חברה קדישא מכריזה, כל הבנים וכל הצאצאים אין להם רשות ללוות אותה עד לקבר. מסכנים רוצים ללכת, אומרים להם אין רשות. מה קרה? למה? תן לבן קצת להרגע, ללכת עד הסוף, לראות איך ששמים את אבא שלו בתוך הקבר. אין רשות. למה? מה קרה? הבנים עושים חסד עם האבא שלהם. למה? כל טיפת זרע לבטלה שיצאה ממנו, טיפה אחת של זרע בגשמיות יכולה להביא ולד אחד, אבל ברוחניות הרי מתפרשת לאלפי נשמות. ונוצרים מזה גופים טמאים, והקליפה לוקחת את הטיפה ויוצרת מזה מלאכי חבלה. אלפים אלפים, רבבות. ואם אדם לא עשה תיקון, אלה נקראים בניו. למה לא? יש לך בנים פה בעולם הזה, ויש לך גם בנים כאלה. והבנים האלה רודפים אותו. איפה שהוא הולך הם הולכים אחריו. אם היה רואה אותם היה מתעלף במקום. פתאום שמים לו רגל והוא נופל, והוא לא ידוע מי שם לו רגל. פה הוא לא מצליח, ופה קוראת לו תקלה. בפרט בתורה, הם סותמים לו את הלב, את המוח, ולא יכול ללמוד עד שלא שיעשה תיקון. עכשיו אם האדם הזה לא עשה תיקון, לא עשה תשובה, כל האלפים והרבבות האלו ילוו אותו לקברו. אז כשיסתמו את הקבר, הם יתחילו לעשות לו כיבוד אב ואם כמו שצריך. למה עשית אותנו? למה פגמת בנו? מה אנחנו אשמים? היבוט הקבר. אז מה עושים לו הבנים? הבנים עושים לו חסד. אומרים, אם אנחנו הבנים הגשמיים שלך, אנחנו הבנים האמיתיים שלך, אנחנו לא הולכים, אז לאף בן אין רשות ללוות אותך. מחרימים, אומרים אין רשות לאף אחד להתקרב לקבר שלך. איזה חסד עשו עמו?! עד שיעבור בית דין של מעלה, עד שישתדר ויחפש סידור מה לעשות איתם. אולי הבנים יעשו לו תיקון הנפטרים, יעשו לו משהו. אי אי אי.

מה אמרנו מקודם? שהאור הזה של החנוכה הוא האור

הגנוז מששת ימי בראשית. ולמה השם גנוז אותו? שלא ישתמשו בו הרשעים. ועכשיו כשהוא לא גנוז, הנה הוא בנרות, יכולים להשתמש בו רשעים (מכיון שהוא יורד לביעי ששם יש אחיזה לקליפות. ר"ר). ומה אנחנו אומרים להם? מי הדליק אותו? מי הבן שלו האמיתי? אנחנו. אני הבאתי את האור. אני הדלקתי. הנרות הללו קודש. קודש. אור אין סוף. אין לנו רשות להשתמש בהם. רק לראותם, רק לקבל את האור. ואז אנחנו לא נותנים לקליפות לגעת באור הזה. בכל אופן, כשכבר נכנס חושך מיד הוא מסתלק וחוזר.

עלה לי רעיון, זה עלה רק בימים האלה. מצוות דאורייתא, אמרנו שהם באצילות. כל התיקון הוא באצילות, נשאר באצילות. אבל מהאצילות זה עולה ועולה ועולה כל יום. עשית לזה תיקון. התפילה והמצווה, איפה שעשית את התיקון, כשאתה מתפלל עוד תפילה, התפילה הזאת דוחפת את השניה, אבל זה נמצא באצילות. גם ההמשכות הם מהאצילות וגם נשאר באצילות.

מצוות דרבנן, מתחילות מא"ק ונמשכות עד עולם העשייה. מה האי? איך? הפרוש פשוט. מצוות דאורייתא הקב"ה נתן, איפה הוא נמצא? באצילות. אצילות זה הקב"ה, "דאיהו חיוהי וגרמוהי חד בהון" אומר הוזהר. אז הקב"ה נתן לנו אותם מלמעלה, וכל התיקונים זה למעלה. איפה מצוות דרבנן? את זה תיקנו חכמי ישראל שנמצאים פה בעולם הזה. אז התיקון הוא מלמעלה למעלה למעלה. עד למטה למטה למטה. מראש א"ק עד סוף העשייה. מוכך, מטהר את כל האוירים.

זה זמן ועת רצון לכל ישועה, לכל בקשה, לכל ענין. לשבת ולהנות עד חצי שעה אחרי צאת הכוכבים. אפילו אם אתה מדליק בשקיעה, תשב עד חצי שעה אחר צאת הכוכבים. באמת רואים בכתבי האר"י, ברש"ש, שלאחר שאתה מברך ומדליק עם כל הכוונות, כל ברכה מוסיפה לשלח את השלהבת, את האור. הורדת אור? עכשיו משלהבים אותו עוד יותר. ויש כוונת השלהבות שאם בן אדם יכוון אותו כמו שצריך זה לוקח לפחות חצי שעה. חמש שלהבות, אחד מא"ק, שניה מאצילות, מבריאה, מיצירה, מעשיה. עם השמות שלהם, עם ההכפלות שלהם, עם העניינים שלהם. אי אי אי, כוונת שלהבת הנר.

בקיצור מורי ורבותי, אנחנו עומדים וניצבים ואומרים לקב"ה, הנני. אני מוכן לקיים מצוות הדלקת נר חנוכה בשקיעה כדי לקבל את האור של התורה לכל השנה. את האור הגנוז שמתגלה רק לצדיקים. שרואה בו אדם מסוף העולם ועד סופו. אם נדליק בזמן ונעשה את הכל בהידור רב, באמת זה זמן שיכול להביא הרבה הרבה ברכה לעולם.

והשם יתברך יעזרנו על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן. ויהי רצון כמו שעשה ניסים ונפלאות לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, כך יעשה עמנו. מה הנס שיעשה עמנו? כמובן, משיח בן יוסף, משיח בן דוד, בנין בית המקדש. אבל מה לפני זה אנחנו מבקשים? אנחנו

להם אחיזה בא"י. האחיזה נגמרה.

כשאמרתי את זה למישהו, שהוא רב חשוב, אבל מהזיק חזק מאוד במלחמת גוג ומגוג, הוא אמר, אין דבר כזה, חייבת להיות מלחמת גוג ומגוג לפני ביאת המשיח. אמרתי לו יא חביבי, מה אתה מביא לעצמך מלחמת גוג ומגוג? לא מספיק מה שעברנו בגרמניה?! זה לא גוג ומגוג?! גרמניה, זה בדיוק התרגום של הגוג ומגוג. ששה מליון יהודים!!! בתוכם יותר ממליון ילדים צדיקים קדושים חסידי עליון, איך אתה מדבר?! לא מספיק לך מה שעבר? אז תוסיף את האבנים שיחסית הם קטנות, אבל הם גדולות בשבילנו. מלחמת השחרור, מלחמת סיני, ששת הימים, מלחמת כיפור, מלחמת שלום הגליל, ועד עכשיו אנחנו איתם במלחמה, זה לא גוג ומגוג? מה אתה רוצה עוד גוג ומגוג? אנחנו רוצים משיח ברחמים. בחמלה. במנוחה. ויניחהו בגן עדן ועובדה ולשומרה.

עם ישראל נמצא עכשיו ממש בגן עדן. תראו באלעד למשל. איפה שאתם נמצאים, איזה יופי. איזה עיר מתפתחת. כמה ישיבות, כולם רוצים להקים ישיבה באלעד. כל אחד בא לשמה. תלמודי תורה. כל אחד רוצה להקים עוד, למה? בן פורת יוסף, כולם המשפחות צעירות, לכולם יש בן פורת יוסף ילדים ברוכים.

אני אומר, אשרי עם ישראל, כאלה ערים עוד יקומו ויצמחו. ולכן אני אומר, שבע"ה אולי יהיה לנו נס. יש התפוצצויות כבר פה ושם. זה דברים קטנים. ואני אומר לקב"ה, לא זה, לא זה. לא לזה אני מתפלל. אני מתפלל שיהיה כור אחד שלם, ואחריו השני ואחריו השלישי, כל אחד שלם שיתפוצץ כמו שהתפוצץ הכור בצ'רנוביל. ויפיץ את הקרינה לכל האזורים שלהם. עליהם ועל זרעם. אחד אחרי השני. זה יהיה נס לגויים. זה יראה שהשם אוהב את ישראל. הקב"ה שומר על ישראל. כל האומות יקומו ויכריזו השם הוא האלוקים. וכל שכן היהודים. מה יהיה פה! איזה צהלה! איזה שמחה! כל הישמעאליים יקבלו רעדה, יבואו ויקנאו, יראו עם מי יש להם עסק. בבת עינו של הקב"ה, זה יהודי.

אנחנו מצידנו צריכים להתפלל, לנצל את הימים, את השמונה ימים האלה, ימי נס, לא אז, לא אז, אותו הנס שנעשה אז נעשה היום! אותו אור ששימש אז בא היום, ובכוחו אנחנו יכולים לפעול פעולות גדולות ועצומות. להתפלל, להתפלל. על הכלל ועל הפרט. לנצל את הימים האלה ולהיות באהבה, באחדות. לא לדבר על יהודי, כל שכן על הכלל. להזהר. יא חביבי מה אתה רוצה מיהודי, אתה מושלם? מה אתה רואה גנאי בחברך? תסתכל על הדברים הטובים שלו. תפסיק כבר עם השנאת חינום. תפסיק עם הקנאה, תפסיק עם הדיבורים האלה. תראה את הטוב של כל אחד. בכל עם ישראל, אפילו הרחוקים. הם לא רחוקים. אתה מדבר איתם, אתה נוגע בהם והם מתחילים להתמוסס לפני השם.

ובאמת שאסור לנו לשבת בחיבוק ידיים, כל אחד שיש לו אפשרות צריך ללכת ולזכות את הרבים, ללכת לאיזה

מבקשים שאירן, טהרן, פרס, כל השמות שלה, למה? אולי אם נגיד טהרן, יגידו בשמים קוראים להם פרס, אם נגיד אירן יגידו קוראים להם טהרן, אנחנו קוראים להם בכל השמות, עם כל ההנהגה שלהם. אנחנו מבקשים מהקב"ה שיפוצץ אותם מיני וביה. "חַרְפָּם תָּבוֹא בְלָפָם וְקִשְׁתוֹתֵם תִּשְׁבְּרֶנָּה" (תהלים ל"ז ט"ו). שמן ביניהם, ושלוש על ישראל. אמן.

למה אני אומר ככה? אם חס ושלוש אנחנו נתקוף אותם, מה יהיה פה? מה יהיה בנו בא"י? אפילו אם ארצות הברית וכל בני בריתה יתקפו אותם, את מי הם (האירנים) יתקפו? את ארצות הברית? לא, קודם כל את ישראל. ועם ישראל ריבוננו של עולם, עם ישראל פורח, וצומח ומוציא פרחים, פרחים ניהוחים, כמה תלמודי תורה יש בישראל, כמה ישיבות קטנות יש בישראל, כמה ישיבות גדולות באלפים ורבבות, כמה כוללים, אין מקום. אפילו בקיבוצים יש בהם כולל. כמה זיכוי הרבים יש, של שיעורים בבתי כנסת. בדף היומי, בהלכה היומית, במשנה היומית, ומוסר, ויראת שמים, ופרשת השבוע. כמה זיכוי הרבים באנשים ובנשים יש בישראל. כמה תשובה יש בישראל, יום יום מתפוצצים יהודים על הקב"ה. פתאום מכירים אותו והולכים אחריו. ואפילו פשוטי עם שעדיין לא נפקחו עיניהם, והשם יפקח את עיניהם וישפוך רוחו הטובה עליהם ויחזיר אותם בתשובה. הם אנשים, תינוקות שנישבו. לא יודעים בין ימינם לשמאלם. לא למדו. לא למדו כלום. המורים שלהם לא יודעים, אז מי ילמד אותם? הם נכנסים לבית ספר, ואם ילד שואל איזה שאלה תורנית, המורה עונה לו משהו שלא היה ולא נברא, מאיפה היא יודעת? אז המצב הוא קשה. איזה עם ישראל קדוש.

מי נשאר לנו? השאור שבעיסה. תקשורת תשקורת. אלה השאור שבעיסה. אין בהם ממש, מי מאמין להם אפילו? כל היהודים לא מאמינים לדברים האלה כלום, הם הולכים ביושר. יהודים כשרים. עם ישראל הולך ופורח. חס ושלוש הקב"ה יעצור את הנאולה? יעצור את הישועה הזאת? לא היה דור מאז מעמד הר סיני ועד היום, לא היה דור בכמות ובאיכות כמו הדור הזה. כמה היו, ששים ריבוא? כמה היום יש? מליונים. מליונים. אפילו יהודים חרדים על דבר השם יש ששים ריבוא ויותר. רק בארץ יש יותר. כל שכן נצרף את הו"ל וארה"ב כמה יהודים. נמצא עם ישראל בתהליך של נאולה וישועה. חס ושלוש הקב"ה יעצור את זה על ידי איזה אירן טהרן פרס?

ומשהו נפלא שיש בזוהר, אף פעם לא הבנתי אותו. הייתי קורא אותו והייתי צוחק. אמרתי אולי יש בזה סוד. כתוב בזוהר, סמוך לביאת המשיח, יקום מלך פרס ויתגרה בכל הגויים. היית קורא את זה והיית צוחק. מי זה פרס? לא היה בכלל מושג כזה. מי מכיר אותם? מי יודע עליהם? היה השאה הפרסי, היה עם כולם טוב, זה היה מלך פרס. מי חשב? אפילו ישמעאל בקושי מוזכר בזוהר. כלומר בד"כ כתוב מלכות אדום, זה הסוף. אבל אחר כך כתוב בכמה מקומות בזוהר, שכיוון שהישמעלים מלו, יהיה

הישועה. זה מצידנו, והקב"ה יעשה מתנת חיים.

תמיד אני אומר לקב"ה, ריבונו של עולם, עם ישראל זכאי לגאולה. באמת זכאי, לא בלימוד זכות, זכאי זכאי לגאולה. זכאי, עם ישראל זכאי. ואם לא, אבותנו ואבות יהודי מביא אותו לקב"ה, מביא את הבן לקב"ה, הבאת אתרוג מהודר לקב"ה. עלה לך אלף דולר, אז מה יש? לפעמים היהודים האלה אומרים אם תתן לי תפילין אני אניה. תניח לו קודם כל בתפילין שלך, עד שהוא מתרגל. ואם הוא יגיד לך אם תתן לי תפילין אני אניה, לך תקנה לו תפילין, מה יש? אתה יודע איזה זכות זה? תקח גמ"ח אם אין לך כסף. תשלם אותו לאט לאט, מה הבעיה? מצווה לא היית עושה ככה?

מקום שאין בו שיעור, לאיזה בית כנסת שאין בו כלום, ולשים מודעות. כמה עולה לך אתרוג? אתם יודעים שיש כאלה שקונים אתרוג באלף דולר? בארץ, לא מדבר בחו"ל. באלף דולר קונה אתרוג. ואם אתה הולך וקונה יהודי מביא אותו לקב"ה, מביא את הבן לקב"ה, הבאת אתרוג מהודר לקב"ה. עלה לך אלף דולר, אז מה יש? לפעמים היהודים האלה אומרים אם תתן לי תפילין אני אניה. תניח לו קודם כל בתפילין שלך, עד שהוא מתרגל. ואם הוא יגיד לך אם תתן לי תפילין אני אניה, לך תקנה לו תפילין, מה יש? אתה יודע איזה זכות זה? תקח גמ"ח אם אין לך כסף. תשלם אותו לאט לאט, מה הבעיה? מצווה לא היית עושה ככה?

אז אני מודה לכם מאד מאד ומברך אתכם, יהי רצון שהשם יברך אתכם, וקודם כל שתזכו לפתוח את הלב בתורה ויראת שמים, בני סמיכא, חיי יאריכא, מזוני רויחא, בריות גופא, שלא תדעו מרופאים ולא רפואות. ויתקיים בכם מקרא שכתוב "וְעַבְדְּתֶם אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם, וּבְרַךְ אֶת לַחֲמֶךָ וְאֶת מִימֶיךָ, וְהִסְרְתִי מִחֶלְהָ מִקְרַבְךָ" (שמות כ"ג כ"ה). בריות גופא ונהורא מעליא.

זכות התורה תגן בעדכם ותתברכו בכל מילי דמיטב, בגשמיות וברוחניות, ביחד עם כל בית ישראל. כל יהודי, אם הוא רוצה היסון נגד שפעת, שיתפלל על מי שיש לו שפעת. אתה לא צריך לקחת זריקה, אתה רואה בן אדם שיש לו שפעת, תתפלל עליו לרפואה שלמה, הזרקת לעצמך זריקה. תראה מישהו מסכן שאין לו מזונות, תתפלל עליו, שהשם יתן לו פרנסה, הבאת על עצמך פרנסה. אתה רואה שלא הולך לך בתורה, תבכה גם על מישהו שלא הולך לו, השם יפתח לך. אתה רואה אחד אין לו זיווג, תגיד לו מה השם של הבת שלך, בת כמה היא, מה השם של אמא שלה, תתפלל עליה יחד עם הבנות שלך. שכל המתפלל על חברו נענה תחילה (כבא קמא צ"ב א). להיות באחדות. כל אחד יתפלל על השני. כל אחד יעזור לשני בגשמיות ורוחניות. זה יציל אותנו, וזה יביא לנו את

אז הגיע הזמן ריבונו של עולם, זה חילול השם, הפרס הזה, הפהרן הזה, האיראן הזה, זה חילול השם גדול!!! הם בשם השם רוצים להשמיד את ישראל, בשם השם, הם אומרים. הקב"ה יראה להם מכה קשה מיני וביה. בע"ה מיני וביה. בלי שאף אחד יגע בהם, ידינו לא שפכה את הדם הזה, לא נגע בהם ולא יגע בהם אף אחד. שהקב"ה יכה בהם מכות, הם בעצמם, למכה מצרים – בבכוריהם. והוא רחום יכפר עוון על כלל ישראל, ויביא לנו את הגאולה והישועה במהרה. אמן כן יהי רצון.

הערה: כידוע אין בכוחו של תמליל שיחה להעביר את כל המסרים החשובים שאפשר לקבל כאשר שומעים את השיחה עצמה. לכן מומלץ מאד להאזין לדברי קודשו של כ"ק מו"ר זיע"א ולשמוע את כל השיחה מתחילתה ועד סופה, דברים כהויתם. ואם נפלה שגיאה באיזה פרט בהקלדת ועריכת התמליל הנ"ל, ה' הטוב יכפר בעדנו.

רפאל רחמים

ישר כח לתלמיד הרב החפץ בעילום שמו שתרם את הוצאות התמלול של עלון זה. יהי רצון שזכותו של מו"ר זצוק"ל תגן עליו ועל כל משפחתו, לחיים טובים וארוכים, לפרנסה בשפע בכבוד ובנחת, ולנחת דקדושה מכל יוצאי חלציו.

ישר כח למשפחת חגירה שתרמה את הוצאות ההדפסה של עלון זה, לעילוי נשמת יוסף סאלם בן סאלם מדמוז ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

"קם רבי תי"א על רגליו ואמר: עד השתא בוצינא קדישא מסתבל עלן. השתא לאו הוא עדין אלא לאשתדל לא בקרייה" (אדרא זמא קדישא דף רצ"ו ע"ב)

ניתן לצפות בשיחה זו ולהוריד עלון זה מהאתר וכן לקבלו במייל. להצטרפות לרשימת תפוצה או להקדשת עלונים נא לפנות לרפאל רחמים:

rr4487@gmail.com | 054-481-4487 | sites.google.com/site/RabbiNissimPeretz